

primlj. 17.08.16.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРВИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ
ИПВ (И) 1207/16/2
Посл.бр. 18-Ион-13/16
Дана 12.05.2016.године
Нови Београд
Булевар Николс Тесле бр.42а
ИИ

ПРВИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судије Милене Стевовић, као председника већа и судија Драгане Илчић и Јелене Живановић Јаховић, као чланова већа, у извршном поступку извршног повериоца „SBERBANK Srbija“ a.d. Београд, Нови Београд, Булевар Михаила Пупина бр.165/г, против извршног дужника Милоја Божовића из Београда, ул. Андре Николића бр.16, ради принудног извршења, решавајући о приговору извршног дужника и извршног повериоца изјављеном против решења Првог основног суда у Београду, посл.бр.18-Ион-13/16 од 10.03.2016.године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016.године, донео је:

РЕШЕЊЕ

I

ОДБИЈА СЕ као неоснован, приговор извршног дужника и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Првог основног суда у Београду, посл.бр.18-Ион-13/16 од 10.03.2016.године.

II

ОДБИЈА СЕ као неоснован, приговор извршног повериоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Првог основног суда у Београду, посл.бр.18-Ион-13/16 од 10.03.2016.године.

Образложење

Побијаним решењем Првог основног суда у Београду, посл.бр.18-Ион-13/16 од 10.03.2016.године у ставу првом изреке решења усвојен је захтев за отклањање неправилности поднет од стране извршног дужника, на је утврђено да је учињена неправилност од стране извршитеља у поступку спровођења извршења у делу који се односи на повреду начела формалног легалитета у погледу идентитета непокретности која је обухваћена решењем о извршењу овог суда посл.бр.ИИ-3459/15 од 01.04.2015.године донетог на основу извршне исправе – Заложне изјаве извршног дужника оверене пред Петим општинским судом у Београду Ов.бр.600/2006 од 25.07.2006. године и непокретности која је обухваћена закључком о спровођењу извршитеља посл.бр.ИИ 578/15 од 23.06.2015.године и закључком о утврђењу вредности непокретности посл.бр.ИИ 578/15 од 17.08.2015.године. Ставом другим изреке решења одбачен је захтев за отклањање неправилности извршног дужника у делу који се односи на незаконито достављање решења о извршењу у предмету посл.бр.ИИ 3459/15 од 01.04.2015.године од стране извршитеља, као недозвољен. У ставу трећем изреке решења одбијен је захтев за откањање неправилности извршног дужника у делу који се односи на примедбе у односу на утврђену вредност непокретности по основу налаза стручног лица ангажованог од стране извршитеља.

Против наведеног решења извршни дужник и извршни поверилац су благовремено изјавили приговор. Извршни дужник је изјављујући приговор против ожалбеног решења у

целости у битном навео да ожалбено решење побија из свих законских разлога, будући да је приликом доношења ожалбеног решења поступајући судија само делимично одлучио о истакнутим захтевима за отклањање неправилности те да је у односу на утврђене чињенице погрешно применио материјално право. Истакао је да је поступајући судија извео погрешан закључак да нема места стављању ван снаге закључка извршитеља којим је одређено спровођење извршења и свих осталих закључака које је извршитељ донео у поступку спровођења извршења и/или укидању свих спроведених извршних радњи, имајући у виду да су сви закључци извршитеља који су донети након доношења закључка о спровођењу извршења којим је извршитељ повредио начело формалног легалитета донети, а све спроведене извршне радње спроведене, уз повреду начела формалног легалитета. У приговору је даље навео да је извршитељ учинио низ неправилности везаних за достављање како закључка о спровођењу извршења тако и осталих писмена донетих од стране извршитеља у току поступка спровођења извршења, те да је поступајући судија требало да усвоји захтев за отклањање неправилности извршног дужника и утврди да је учињена неправилност од стране извршитеља Марка Вукићевића у поступку спровођења извршења у делу који се односи на доставу свих аката и закључака донетих у извршном поступку посл.бр.ИИ-578/15 и исте стави ван снаге. Такође, истакао је да је мишљења да није било места одбијању захтева за отклањање неправилности извршног дужника у делу који се односи на примедбе у односу на утврђену вредност непокретности, те да је суд био дужан да одлучи о захтеву за отклањање неправилности извршног дужника у делу који се односи на примедбе у погледу неадекватности висине потраживања чија је наплата предмет извршног поступка и повреде начала сразмерности.

Против става првог изреке ожалбеног решења приговор је изјавио и извршни поверилац. У битном је навео да суд није могао мериторно одлучити о захтеву извршног дужника јер се извршни дужник пре него што се обратио суду није обраћао извршитељу са захтевом за отклањање неправилности. Даље је истакао да је имајући у виду повреду члана 5 Закона о хипотеци суд погрешно закључио да је извршитељ приликом спровођења извршења учинио непоравилност на тај начин што је повредио начело формалног легалитета из члана 8 Закона о извршењу и обезбеђењу у складу са којим је једино био овлашћен да спроведе извршење у односу на непокретост, која је била обухваћена решењем о извршењу. Додао је да извршитељ није самоиницијативно променио решење о извршењу, већ да је то урадио на основу захтева извршног повериоца за спровођење извршења.

Испитујући правилност побијаног решења применом одредбе члана 386 и члана 402 Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 10 Закона о извршењу и обезбеђењу, Веће овог суда налази да приговори извршног дужника и извршног повериоца нису основани.

Побијано решење није захваћено ни једном од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку на које Веће пази по службеној дужности.

Према стању у списима предмета извршни дужник је поднео захтев за отклањање неправилности дана 02.02.2016.године, па је у складу са тим првостепени суд применом одредби Закона о извршењу и обезбеђењу донео побијано решење.

Веће је ценило наводе из приговора извршног дужника да је поступајући судија поред тога што је утврдио да је учињена неправилност у поступку спровођења извршења морао да стави ван снаге све закључке извршитеља и укине све спроведене извршне радње и нашло да су исти неосновани с обзиром да је веће нашло да је поступајући судија правилно одлучио када је примењујући одредбе члана 74 став 5 Закона о извршењу и обезбеђењу којим је прописано да ће суд, поред утврђења неправилности, само уколико је то могуће, наложити отклањање неправилности насталих одлукама и радњама извршитеља донео одлуку као у ставу првом изреке ожалбеног решења. По оцени већа овога суда поступајући судија је правилно поступио приликом доношења ожалбеног решења, наводећи за своју одлуку јасне и конкретне разлоге које у потпуности прихвата и веће овога суда. Наиме, у ситуацији када је

продаја непокретности већ извршена и купац постао власник непокретности, не може се више захтевати отклањање неправилности које је извршитељ учинио у поступку спровођења извршења. Правилан је закључак поступајућег судије да у конкретној ситуацији није било места стављању ван снаге закључка извршитеља којим је одређено спровођење извршења од 23.06.2015.године и закључака које је извршитељ донео у поступку спровођења извршења и укидање свих спроведених извршних радњи с обзиром да из списка предмета извршитеља Марка Вукићевића посл.бр.ИИ 578/15 произилази да је дана 29.01.2016.године одржана прва јавна продаја непокретности која је била предмет поступка и да је иста продата и додељена купцу. Даном 04.02.2016.године извршитељ је донео закључак о предаји непокретности у државину купцу. Имајући у виду наведено по оцени већа овога суда након доношења закључка о предаји непокретности решење суда којим се усваја захтев за отклањање неправилности може само послужити као основ за накнаду штете. То конкретно значи да се након доношења закључка о предаји непокретности решењем суда којим се усваја захтев за отклањање неправилности учињене у поступку о спровођењу извршења не може ставити ван снаге закључак извршитеља којим је одређено спровођење извршења, нити било који други закључак извршитеља донет у поступку извршења, нити се могу укинути спроведене извршне радње. Веће је ценило наводе из приговора извршног дужника којима указује на неправилност у погледу достављања закључка о спровођењу извршења од 23.06.2015.године и нашло да су исти неосновани, имајући у виду да је веће увидом у списе предмета извршитеља Марка Вукићевића посл.бр.ИИ 578/15, односно у копију доставнице, утврдило да је наведени закључак извршни дужник примио и лично потписао дана 26.06.2015.године. Веће је ценило и наводе из приговора извршног дужника којима указује на то да није било места одбијању захтева извршног дужника за отклањање неправилности приликом спровођења извршења, а на основу налаза стручног лица која неправилност се односи на утврђење вредности непокретности, и нашло да су исти неосновани имајући у виду да је одредбом члана 30 став 4 Закона о извршењу прописано да вештачење у поступку извршења није дозвољено те да је извршитељ имао могућност, али не и обавезу да примедбе извршног дужника достави на изјашњење ангажованом стручном лицу, при чему се неуважавање примедби извршног дужника на утврђену вредност предметне непокретности не може сматрати неправилношћу у раду извршитеља.

Веће је ценило и остале наводе из приговора извршног дужника, али је нашло да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овом извршном предмету, па их није посебно образлагало.

Веће је имало у виду да је извршни дужник дана 13.04.2016.године поднео суду допуну приговора на решење Првог основног суда у Београду, пос.бр.18-Ион-13/16 од 10.03.2016.године, али исту није разамтрало јер је иста неблаговремена, имајући у виду да је допуна приговора извршног дужника на побијано решење изјављена дана 13.04.2016.године а да је извршни дужник побијано решење примио дана 21.03.2016.године. Наиме, одредбом члана 43 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу прописано да је извршни дужник дужан да све разлоге побијања изнесе у приговору и све доказе на којима приговор заснива приложи уз приговор, док је ставом 2 истог члана прописано да након протекла рока за приговор није дозвољено изношење нових чињеница и предлагање нових доказа.

С обзиром на изнето, веће је применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, у вези са чланом 10 Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучило као у ставу првом изреке решења.

Веће је ценило наводе из приговора извршног повериоца да је извршни дужник прво требало да поднесе захтев за отклањање неправилности извршитељу, па тек ако он о истом не одлучи у року од 5 дана, да се тада обрати суду, па да је с тим у вези поступајући судија такав захтев извршног дужника требало да одбаци као недозвољен и нашло да су исти неосновани. Наиме, увидом у списе предмета извршитеља Марка Вукићевића посл.бр.ИИ-578/15 веће је утврдило да је извршни дужник дана 07.09.2015.године доставио извршитељу поднесак

насловљен као примедбе извршног дужника које се односе на самовољно проширивање предмета извршења од стране извршитеља обухватањем парцела и објеката који нису означени од стране извршног повериоца као предмет извршења и на утврђену вредност непокретности. Поднеском од 09.10.2015.године извршни дужник је поново изнео примедбе на извештај стручног лица о процени тржишне вредности непокретности и предложио извршитељу да отклони неправилности означавајући у закључку о спровођењу извршења само предмет извршења опредељен решењем о извршењу и да изврши усклађивање вредности непокретности у складу са објективним налазом вештака. Стога не стоје наводи из приговора извршног повериоца да суд није могао мериторно одлучити о захтеву извршног дужника, јер се извршни дужник пре него што се обратио суду није обраћао извршитељу са захтевом за отклањање неправилности. Надаље, веће је ценило и наводе из приговора извршног повериоца у којима истиче да је суд погрешно закључио да је извршитељ повредио начело формалног легалитета из члана 8 Закона о извршењу и обезбеђењу и нашло да су исти неосновани, имајући у виду да је поступајући судија правилно утврдио да је извршитељ приликом спровођења извршења учинио неправилност на тај начин што је повредио начело формалног легалитета из члана 8 став 3 Закона о извршењу и обезбеђењу којим је ставом трећим прописано да извршитељ спроводи извршење на основу решења о извршењу, због чега је једино био овлашћен да спроведе извршење у односу на непокретност која је била обухваћена самим решењем о извршењу. Ово стога што је одредбом члана 20 став 4 Закона о извршењу и обезбеђењу прописано да извршитељ спроводи извршење на оним средствима и предметима извршења који су наведени у решењу о извршењу, а кад средство и предмет извршења нису наведени, извршитељ спроводи извршење, на основу сопственог закључка, на средствима и предметима извршења којим се најповољније остварује намирне извршног повериоца. Како је извршитељ доношењем закључка о спровођењу извршења, којим је одредио спровођење извршења решења о извршењу Првог основног суда у Београду, пос.бр.ИИ.бр.3459/15 од 01.04.2015.године и то не само забележбом решења о извршењу, утврђењем вредности и продајом непокретности на којој је одређено извршење, него и пописом, проценом и утврђењем вредности још две зграде које нису биле обухваћене решењем о извршењу Првог основног суда у Београду, пос.бр.ИИ.бр.3459/15 од 01.04.2015.године проширивши на тај начин опис непокретности која је предмет извршења и на парцеле 11404/8 и 11404/9, а које нису биле обухваћене решењем о извршењу суда, учинио неправилност приликом спровођења извршења, веће је нашло да је поступајући судија правилно поступио када је одлучио као у ставу првом изреке побијаног решења.

Веће је ценило и остале наводе из приговора извршног повериоца, али је нашло да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овом извршном предмету, па их није посебно образлагало.

С обзиром на изнето, веће је применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, у вези са чланом 10 Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучило као у ставу другом изреке решења.

Председник већа-судија
Милена Стевовић с.р.

за тачност исправка тврди и веровам

